

ارسلان کاظمی که از تیم نوجوانان به لیگ کالج های آمریکا رسیده، از نحوه زندگی در آنجا و شرایط بسکتبال حرفه ای می گوید

به عشق ایران تمرین می کنم

مجتبی ندیمی

شاید آن روزی که خبرگزاری ها تیتیر زدند: «پدیده بسکتبال ایران به آمریکا رفت» باور چنین خبری کار چندان سختی نبود؛ هر چه باشد، دیگر عادت کرده ایم که ستاره های خودمان را چه ورزشی و چه غیر ورزشی به دیگر کشورها بدهیم. اما ظاهراً این رفتن برای پدیده بسکتبال ایران برگشتی هم خواهد داشت؛ برگشتی که به قول خودش خیلی ها را متعجب خواهد کرد. ارسلان کاظمی، پدیده ۲ متر و ۰/۳ سانتی کشورمان (دقت را داشتید!) نزدیک به یک سال است که راهی آمریکا شده تا هم درس بخواند و هم بسکتبال بازی کند. البته خیلی ها معتقدند رفتن او آغاز دوران حرفه ای گری این بازیکن خواهد بود. پدیده ۱۹ ساله اصفهانی تیم ملی جوانان، حالا آرزوهای بزرگی در سر دارد؛ آرزوهایی که مهم ترین آن بازی در لیگ پرطمطراق NBA است.

یادم می آید وقتی رسیدم آمریکا، مادرم اولین نفری بود که زنگ زد. تا صدای مادرم را شنیدم زدم زیر گریه! اما بعد که خوب فکر کردم دیدم نباید مثل یک پسر ۱۷ ساله رفتار کنم؛ بنابراین به خودم گفتم تو یک بچه ۱۷ ساله نیستی و دیگر باید بزرگ بشوی؛ این طوری شد که الان با گذشت یک سال دوری از خانواده همه چیز برایم حل شده».

کالج رایس، اولین مقصد ارسلان

ارسلان بعد از ورود به آمریکا و شروع تمرینات، از ۸ کالج آمریکا پیشنهاد بازی دریافت کرد که در نهایت کالج رایس شرایط بهتری ارائه کرد و توانست گوی سبقت را از دیگر کالج های آمریکا برآید؛ «از سال آینده می توانم وارد کالج شوم. از بین کالج هایی که پیشنهاد بازی و بورسیه را دادند، با کالج رایس به توافق رسیدم. البته هدف اولم قهرمانی با تیم مدرسه پترسون است و بعد از آن برای مسابقات کالج های آمریکا که

ارسلان در ایران یک شبیه نه، اما چندماهه ره صدساله را رفت؛ اول جوانان ذوب آهن، بعد نیمکت ذخیره های تیم بزرگسالان ذوب آهن و بعد ترکیب اصلی ذوب آهن. با اینکه در روزهایی که در سوپرلیگ بسکتبال بازی می کرد هنوز ۱۸ سال هم نداشت اما مثل یک بازیکن حرفه ای بلند می شد و روی سر ستاره های لیگ برتر «اسلم دانک» می زد. «الی اوپ» های ارسلان که دیگر نظیر نداشت؛ حرکتی که فقط ستاره های خارجی تیم های لیگ بسکتبال می زدند و پزش را به ایرانی ها می دادند.

همین ها کافی بود که همه بفهمند چه استعدادی در دامن بسکتبال اصفهان در حال رویدن است. خانواده او دست به کار شدند و او را راهی مهد بسکتبال دنیا کردند. ارسلان در مورد روزهای اول حضورش در آمریکا می گوید: «شرایط برای یک نوجوان ۱۷ ساله که مجبور است فرسنگ ها دور از خانواده اش زندگی کند واقعا سخت و عذاب آور بود.

یک لیگ بسیار قوی به حساب می آید آماده خواهیم شد». به نظر می رسد ارسلان تمام راه های پیشرفت را برای خود ترسیم کرده. او نقشه را این طور کشیده: «دوست دارم از طریق لیگ ncaa یا همان لیگ کالج های آمریکا، راهی draft شوم و به عنوان یک ایرانی در لیگ NBA بازی کنم. البته شاید راه بسیار سختی باشد اما برای ما ایرانی ها چندان هم دشوار نیست».

PERSIANKING OF THE COURT

در ایران که بود به او لقب «سلطان» دادند؛ سلطان اسلم دانک ایران. الحق هم که این لقب برازنده اش بود. همه تماشاگرانی که بازی های او را می دیدند می توانستند علاقه ارسلان را به اسلم دانک حس کنند. کاظمی اما در آمریکا لقب دیگری دارد؛ «روزنامه هیوستون یک بار با من مصاحبه کرد و به من لقب «PERSIANKING OF THE COURT» را داد (یعنی پادشاه ایرانی بسکتبال). و اسلم دانک، یعنی یک لذت همیشگی برای ارسلان؛ «هنوز هم این حرکت را انجام می دهم؛ با این تفاوت که الان بهتر اسلم می زنم». کاظمی در مورد بازتاب های حضورش در آمریکا و مصاحبه هایی که انجام داده می گوید: «مصاحبه که کم نداشتم اما نکته ای که شاید جالب باشد بگویم، این است که وقتی بازی ام را دیدند، همه سسور پر یز شده بودند. می گفتند مگر در ایران هم بسکتبال بازی می کنند؟! فکر می کنم حضور بسکتبالیست هایی مثل من و حامد (حدادی) خیلی بر تفکر آمریکایی ها نسبت به بسکتبال ایران تاثیر داشت. الان دیگر همه می دانند که ایران بسکتبالی قوی دارد و در آسیا تنها این چینی ها نیستند که بسکتبال بازی می کنند».

البته روزنامه های آمریکایی هر چیزی را به مساله ارتباط ایران و آمریکا ربط می دهند؛ «یک بار روزنامه های هیوستون و نیویورک دیلی با من قرار مصاحبه گذاشتند و از من خواستند اول برایشان کمی از تکنیک های بسکتبالم را نمایش دهم. اول نفهمیدم چرا اما بعدا که مصاحبه را خواندم متوجه شدم. یکی از این روزنامه ها نوشته بود وقتی این بازیکن را دیدیم فکر کردیم تا حالا یک بار هم توپ به دست هایش نخورده اما وقتی

رئیس فدراسیون فوتبال مطمئن است که برای ارسال کاظمی تحصیل مهم تر از بسکتبال بازی کردن است.

حضور ستاره نوجوان تیم ملی در آمریکا خیلی سریع اتفاق افتاد. او از یک کالج در آمریکا پذیرش گرفت و در همان کالج مشغول به بازی بسکتبال و ادامه تحصیل شد. او یکی از امیدهای اصلی بسکتبال ایران در سال های آینده است.

رئیس فدراسیون بسکتبال از نحوه خروج کاظمی از ایران می گوید

ارسلان یک میهن پرست است

شایعات زیادی درباره نحوه خروج ارسال کاظمی از ایران شنیده می شد. بالاخر او یکدفعه از دوی سر در آورد و هیچ کس متوجه نشد او چه زمانی به آمریکا رسید و چه زمانی در چه کالجی ثبت نام کرد. خلاصه، هیچ کس تصور خاصی از خروج کاظمی از ایران نداشت و به همین دلیل شایعات زیاد شد اما مشحون - رئیس فدراسیون بسکتبال - ظاهراً در جریان همه ماجراها بوده و کاظمی را هدایت می کرده است.

● کاظمی چطور از ایران خارج شد؟ همه تصور می کنند که او با ویزای ورزشی از ایران رفت....

نه، اصلاً این طور نیست. ارسال با مجوز رسمی به دوی رفت و بعد از آن به آمریکا رفت. او ویزای تحصیلی گرفت و خارج شد.

● اما ویزای تحصیلی را به این راحتی ها نمی دهند. ارسال بورسیه شده؟

نه، احتیاجی به بورسیه نبود. یکی از آشنایان پدر ارسال اقامت آمریکا داشت و او از یکی از دانشگاه های آنجا برای کاظمی پذیرش گرفت و دعوتنامه برایش فرستادند. او هم با همان دعوتنامه ویزای تحصیلی گرفت و رفت.

● چرا تا امروز به ایران نیامده؟

ببینید، برای مسابقات جوانان که چندی قبل برگزار شد ارسال خیلی تلاش کرد که به ایران بیاید اما برای ورود به آمریکا دوباره لازم بود ویزا بگیرد. دوره تحصیلی او تمام شده و به همین دلیل برای ورود به آمریکا نیاز به ویزا دارد. به همین دلیل نتوانست به ایران بیاید. البته باید بگویم که ارسال حتی در تماس تلفنی ای که با من داشت پیشنهاد کرد که به ایران بیاید و هر چقدر که برای ویزای جدید طول کشید صبر کند اما من او را به این کار تشویق نکردم چون هم از تمرینات دور می ماند و هم کار ویزایش بیشتر طول می کشید.

● پس اینکه او پناهنده شده واقعیت ندارد؟

این حرفی خارج از منطق است. ارسال یک میهن پرست است. من او را خوب می شناسم و تلفنی با او در تماس هستم. واقعا دلیلی ندارد که او پناهنده شود.

● چرا دلیلی وجود ندارد؟

اول گفته ام که او عاشق وطنش است اما به هر حال ارسال برای اینکه بتواند در بسکتبال پیشرفت کند، به حضور در تیم ملی بسکتبال ایران نیاز دارد. تیم ملی ایران فرصت بسیار خوبی است برای دیده شدن و پیشرفت. او شاید از نظر فنی در آمریکا پیشرفت کند اما به هر حال بازی کردن در یک تیم کالج با بازی کردن در تیم ملی یک کشور بسیار متفاوت است.

تمام تلاش من در اینجا این است که برای کشورم افتخار کسب کنم و باعث سر بلندی وطنم باشم. تمریناتم را فقط و فقط به عشق وطنم انجام می دهم.»

ظاهراً ارسال به فدراسیون بسکتبال قول داده که ایران را در رقابت های قهرمانی جوانان جهان همراهی کند؛ دیدارهایی که چندی پیش قرعه کشی شد و ایران در بازی نخست خود باید به مصاف آمریکا برود. مصاف ارسال کاظمی با بسکتبالیست های جوان آمریکایی می تواند جالب باشد. ارسال در این مورد می گوید: «مطمئن باشید ایران را در رقابت های جهانی همراهی خواهم کرد و امیدوارم بتوانیم از آبروی بسکتبال ایران به خوبی دفاع کنیم. هم اکنون با آقایان محمود مشحون (رئیس فدراسیون بسکتبال) و رضا مشحون (مدیر تیم های ملی) مرتب در ارتباط هستم و به آنها قول حضور در رقابت های جهانی نیوزیلند را داده ام.»

او در مورد همگروه های ایران و به خصوص آمریکا صحبتی نمی کند اما امیدوار است تیم ملی جوانان بتواند ثابت کند که حضور ایران در رقابت های المپیک اتفاقی نبوده.

یک ساعت تمرین اضافه

برنامه روزانه ارسال هم در نوع خودش جالب است. او ساعت ۸:۴۵ به مدرسه می رود و تا ساعت ۲ مشغول مغز ترکاندن است! بعد از کلاس های روزانه تا وقتی که سر تمرینات تیم مدرسه پترسون حاضر شود نیم ساعت فرصت دارد که استراحت کند. معمولاً تمرین تا ساعت ۵ طول می کشد اما ارسال یک ساعت بیشتر تمرین می کند تا زودتر به آنچه می خواهد برسد.

تیم حال حاضر او (مدرسه پترسون) در تمام مسابقات برنده شده و بازی خوب ارسال نیز حسابی به چشم آمده و به همین دلیل است که هیچی نشده، همه کالج های آمریکا برای داشتن او سرودست می شکنند. به نظر می رسد که ارسال در آغاز یک راه سخت قرار داشته باشد اما خیلی ها (حتی خود آمریکایی ها) هم می دانند که این بسکتبالیست با استعداد ایرانی از پس هر کاری می تواند بر آید؛ فقط باید صبر کرد تا این پسر جوان در مسیر منتهی به بزرگ ترین لیگ حرفه ای بسکتبال دنیا همچنان گام های محکم خود را بردارد.

بازی اش را دیدیم متوجه شدیم که خیلی چیزها برای ثابت کردن خود، کشورش و مسائلی که بین ایران و آمریکا هست دارد!»

تمرین با غول های NBA

ظاهراً زندگی در هیوستون، برای ارسال کاظمی فرصت خوبی است تا فرصت تمرین با غول های لیگ حرفه ای آمریکا را از دست ندهد. ارسال فعلاً دو بازیکن سابق و کنونی NBA تمرین اختصاصی دارد که به گفته خودش تاثیر زیادی بر بازی او گذاشته اند. این دو بازیکن «وان اکسل» و «وان آرتست» هستند که او ۱۲ سال در NBA بازی کرده و دومی نیز هم اکنون یکی از ستاره های تیم هیوستون را کتر به شمار می آید. پدیده بسکتبال ایران با بازیکنان بزرگ دیگر NBA هم تمرین کرده که شاید بتوان از مهم ترین آنها ستاره هایی مثل یانو مینگ، کویی برایانت، ری آلن و کوین گارنت را نام برد که هر کدام برای خودشان برویایی دارند.

ارسال در مورد تمرین با این بازیکنان بزرگ می گوید: «این یکی از معدود شانس هایی است که برای کمتر بسکتبالیستی به وجود می آید که بتواند با این بازیکنان تمرین کند. خوشبختانه با بازیکنان تیم هیوستون را کتر بسیار صمیمی هستم و با آنها تمرین می کنم. این تجربه بزرگی برای بازیکنی مثل من است که در این سن می تواند با غول های NBA بازی کند.»

مهاجرت کجا بود؟! به عشق ایران تمرین می کنم

زمانی که ارسال کاظمی رفت، شایعه گوش به گوش می چرخید که کاظمی رفته پناهنده شود اما ارسال در مورد شایعات حتی فکر هم نمی کند؛ «من هم اکنون ویزای A1 (ویزای کار یک ساله) دارم و بنابراین باید تابستان به ایران بازگردم. نه الان پیشنهادی برای قبول مهاجرت دریافت کرده ام و نه به این مساله فکر می کنم؛

ارسالان فعلاً دو بازیکن سابق و کنونی NBA تمرین اختصاصی دارد که به گفته خودش تاثیر زیادی بر بازی او گذاشته اند. این دو بازیکن «وان اکسل» و «وان آرتست» هستند

امان از دست این آمریکایی ها!

شاید جالب باشد اما این آمریکایی ها خیلی دوست دارند که هر چیزی را به مساله هسته ای ایران ربط بدهند؛ حتی حضور ارسال کاظمی در آمریکا را! سایت sl.com که به عنوان سایت شبکه CNN فعالیت می کند، چندی پیش گزارشی از حضور این پدیده بسکتبال ایران روی خروجی خود فرستاد. در بخشی از این گزارش که به قلم لوک وین نوشته شده است آمده: «ارسال کاظمی از شهر اصفهان که سایت UCF در آن وجود دارد آمده؛ جایی که هگزافلوراید برای تولید انرژی هسته ای و سلاح هسته ای ایرانیان به کار گرفته می شود!»

البته نویسنده این گزارش نتوانسته به توانایی های ارسال کاظمی و علت حضور این بازیکن اشاره نداشته باشد؛ به همین دلیل سعی می کند از صحبت های ارسال زیاد استفاده نکند. اگرچه ارسال هم حرف های خودش را زده؛ «وقتی به اینجا آمدم خیلی ها به من گفتند نگو که ایرانی هستی چون مردم آمریکا ذهنیت خوبی ندارند و شاید ناراحت بشوند اما من با افتخار هر جا که رفتم گفتم ایرانی هستم و جالب اینجاست بود که همه بیشتر علاقه مند می شدند که با من و کشورم آشنا شوند چون می خواستند بدانند چه اتفاقی بین ایران و آمریکا افتاده.»

